

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

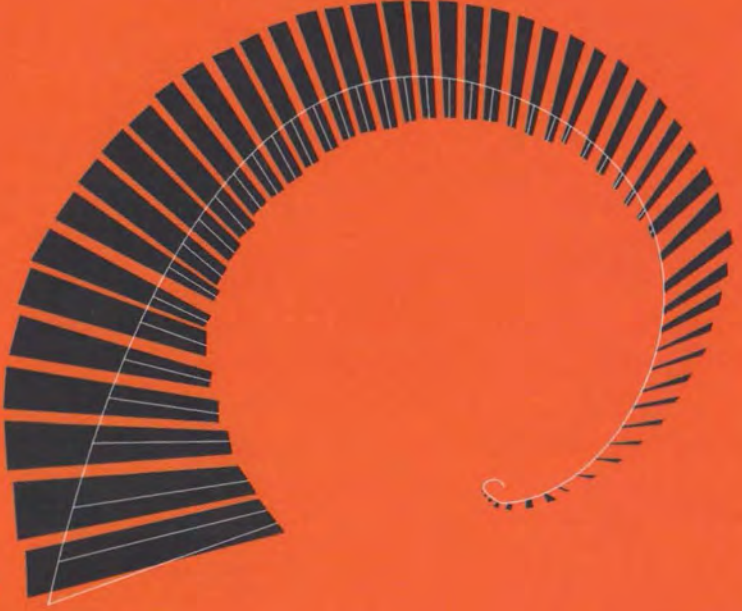
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Terrarium

Yürümek İsteyen Ayak
Barış Yıldırım

Şiir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Epona

Bu eserin tüm yayın hakları Epona Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izni alınmadan ve kaynak gösterilmeden hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik ve mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

e p o n a 7 2
terrarium: 7

Yürümek İsteyen Ayak
Barış Yıldırım

Yayına Hazırlayan
Tugay Kaban

Terrarium Seri Editörü
Ercan Yılmaz

Kapak Tasarım
Umut Durmuşoğlu

Sayfa Tasarım
ademşenel.com

1. Baskı: Mayıs 2022

ISBN
978-625-7785-81-5

Baskı ve Cilt
Kitapyurdu Doğrudan Dağıtım, Yenibosna
Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43 Bahçelievler/İst.
kdd.kitapyurdu.com (Sertifika no: 40675)

Epona Yayıncılık Eğitim Danışmanlık Ltd. Şti.
Sertifika No: 44917
Gümüşsuyu Mah. Dünya Sağlık Sok. No: 3/6
Beyoğlu/İstanbul Telefon: 0212 513 0343
eponaakademi.com
info@eponaakademi.com

Bu eser Kitapyurdu Doğrudan Dağıtım sisteminde
POD (print on demand) teknolojiyle basılmıştır
kdd.kitapyurdu.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YÜRÜMEK İSTEYEN AYAK

Barış Yıldırım

EPONA

Barış Yıldırım. (@elmas_ofran) 1979 İstanbul doğumlu. Çevirmen, editör. Hacettepe Üniversitesi Felsefe bölümünde doktora öğrencisi. Şiirleri 2000'li yılların başlarından itibaren çeşitli dergi ve fanzinlerde yer aldı. Arkadaş Z. Özger Jüri Özel Ödüllü ilk kitabı Şêy'r'azadlar 2013'te, Ajitator isimli ikinci şiir kitabı ve üçüncü (dijital) şiir kitabı Sıkıntı 2021'de çıktı. Eflâ Nil isminde bir kızı var.

İçindekiler

Güverte

- Güvertede Bir Şair / 9
Depresyona Girenlere Öğütler / 13
İçinden Nevşin Mengü Geçen Şiir / 16
Son Savaşçı / 19
Balalayka / 22
Süngü / 24
Bir Kadın Sevdim Ayakları Çocuk / 25
Ağzımda Bir Deprem / 29
Terliydim Sırılsıklamdım
Her Şeyi Duymaktan / 31
Gurur Çiçeği / 32
Bütün Turgutlara Bir Cemâl / 33
Türkân! Diyorum Sana Benim
Filmimde Assolist Olur Musun? / 35
Hepsi Bu / 37
Kadrajda Ölüm Bir Bahçe / 39
Köprü / 41
Afrika'da bir Nil / 42
Neruda'da Bir Pablo / 45
İlan-ı Arkadaş / 47
Taşikardi / 49
Filkete / 51
Üzüncü Kuşu / 53
Baraka / 55
Bugün Yoksulluğum Başladı / 56

Yürümek İsteyen Ayak

Yürümek İsteyen Ayak / 61

Ağaç Baston / 69

Sarkaç Yaya / 70

Sabah Sabah Karanfil / 71

Bakır Kuru / 72

Cinalem / 73

İspinoz / 74

Maraş Ağıdı / 75

Ölüme Saygı / 76

GÜVERTE

Güvertede Bir Şair

Ben Barış Yıldırım, altta kalmışların şairi
kumun ve hırıltının atlı karıncası
karaya oturmuş bir gemi hızla su almakta
kot taşıyan bir işçi merdiven altlarında
ben Barış, kendine inanmayan şövalye
Hamlet kadar güvercin yürekli
toplayıcısı görmeyen gözlerin tersine
ellerinden utanan ve kara tahtada süvari
ve çöpe atılmış ne varsa imgelemde

Fahişelerdir en saygı duyduğum zevat
rüyalarda saçımı travestiler tarar
Feti şöyle sağlam bir sigara sardı mı
ben çeviririm başımı sol yanıma
sol yanıma bana bakar

Ben treni sürekli geciken
sürekli kaşınan cümle bahane
ben okuduğunu devridaim unutan
sürekli taşıyan kendini – evet, lucifer
kör bir sentezci:
ifrit çarşısında iki aktar işte Halep işte arşın
terledim, bana dünyanın suyunu getirdiler

Dört yaşımıdaydım kestiklerinde çükümü
ciğerlerimdeki hasar dededen kalma
gençliğim tanrılarla bir sofrada geçti
henüz fırsatım olmadı yaşlanmaya
çıldırma şansım oldu fakat
bir işe yaramadı gene gördü ilaçları

Ben Barış Yıldırım, altta kalmışların şairi
baktım: bir sürü Che'yi öldürdüler 1967'den beri
ve binlerce Denizci gitti peşlerinden
ve haritada ne kadar kara toprak parçası varsa,
gezdim Avrupa'yı göllerini saydım tek tek
kalbimde bir mezarlık kalbimde bir mezbele

Beğenmedim son yazdığım şiiri
moralim bozuk
merakımı cezbetmiyor artık
Rus fütüristleri veya İtalyanlar
arasındaki fark – manifestolar
bana neydi şiirmiştir genişmiştir dökülürmüş
avangarttan imgeden bana ne

Ben Barış Yıldırım, sayıklayanların şairi
intihar çalışırım yirmi yaşımdan beri
hani eksiktir ya her umut biraz
her sesi, her albümü, hasarları büsbütün
bir kez de ben yıkmak isterim ve kusmak

Ben Barış Yıldırım - olmaya alerjik, arada
gemi yolculuklarında vardım
sevmek istiyordum anlayabildiğim kadar
sevilirsem ölmezmişim gibi yaşayarak diye belki
ağ attım balık tuttum hoşlanmadım dağlarda
avladığım insanlardan

Ben Barış Yıldırım, hain, tekinsiz
ve çöl bakışlı ve çok gören-
susmak olmaz ve de sual yarım
iftihar prens

Depresyona Girenlere Öğütler

Aklından çıkarma senin
omuzlarında dünyanın yükü
senin omuzlarında,
dayanıklı ruhlar yük ister çünkü
çek battaniyeni üstüne güzel bir uyku uyu

Dünyanın neresine gidersen git
seninle gelecek bu ağrı
denizlere açıl, nehirlerden geç,
sancılarında doğur bir dağı
kara kış bastırdı mı kaç
haramilerden rüyalara sığın
kestaneler pişerken bir mandalina almaz mısın?

Biliyorum işkence altındasın
kasların ağrıyor bulantı midende
nasıl olsa acı çekeceksin bırak
hayat bir şeye benzesin hiç değilse
Uludere'yi hatırla, Turgut Uyar oku
veyahut Ece Ayhan
Nâzım da birebirdir depresyona

Üzüntü ölümdür ne yaparsan yap
ama sakın üzölme
öfkelen, kır dök, kin tutmak
nedir bilmesen bile
Nietzsche'yi elinden düşürme
arada Foucault'ya bak bir de
çay demle, sobayı yak, suyu ısıt,
çağır kendini kendine gel de

Atları okşa, serçelere su ver, kedileri avut
hamam böceklerinden öğren hayatta kalmayı
Engels'e saygı duy Marx'ı öğren mümkünse
bir iş görmek nasıl bastırır bulantıyı bir gör hele
baharatlara merak sal, sıcak şarap iç,
çamaşır yıka,
git ekmek al bakkaldan
bir de seviş sevişebildiğin kadar
eğer kimin kimsen varsa

Deleuze oku Guattari oku çık dolaş biraz
Dostoyevski, Kafka bak nasıl
katlanmışlar ağrıya
resim sanatı senin emrinde
klasik müzik hep senin için
Hugo'nun saydığı isimler gün batımında
Shakespeare, Byron ve diğerleri
temkinli ol Lacan ve Freud'da
Bunuel izle, Hikmet Benol'u düşün
varamazsan bile o bitiş çizgisine

Depresyon kaderdir biraz da arkadaşım
hiçlikten yakınıp da hiç olmayı isteyen
depresyon: anlamsızlıktan doğan keder
anlam: savaş meydanında bir ölü
barkotların alarmların sirenlerin çağında
senin suçun değil yaşamak Suruç'u hatırla
iktidar suçluluk duygusuna ihtiyaç duyar
sense masumsun bunu savun
bunu hiçbir zaman unutma

İçinden Nevşin Mengü Geçen Şiir

Canım kahve istiyor yaşadığımı
buradan anlıyorum
beklediğim şey bazen bir tren
bazense bir ağaç
bir şeye benzediğim yok
nedensizce dargınım bütün insanlara
bütün insanlar da bana dargın
sanki bir kabahatim yok ama
kitaplarım var, kusurum var,
bir evcil hayvanım yok ama
insanların onuru vardı
ben insan mıydım ama
benim de onurum vardı,
o konuşurken benim sustuğum
vajinam sıırıslıklamdı vajinam yok ama
geçen gece rüyamda
öptüm dudaklarından Nevşin Mengü'yü
o da beni öptü rüya bu ya uyandım
serin bir bahar ısıltısı dudaklarımda
sırtımda battaniyem bir Nevşinim yok ama
çaya karanfil koydum şiir oldu
hadi devam edelim rüyaya

Sokaktan kâğıt toplayanlar var hepsi de kristal
eve temizliğe gidenler
yemek pişirenler başkası için
garsonlar var dış bileyen müşterisine
perde asarken omzu incinenler
yemek yerken kendilerinden
geçen mutlu obezler
çünkü zevk almıyorlar başka bir şeyden
tıkınmaya devam
ben böyle insanların arasında dolaşırım
onlar beni görmeden
bakmıyormuş gibi yaparak oysa gözlerim elmas
sokaktan kağıt toplayanlar var hepsi de kristal
sokak hayvanları, çöp kutuları,
bir otobüs dolusu hayal
hepsi de yanmış avaz avaz

Hepsi yanlış işte benim olmalı bir şey
hayal kuruyorum olmayacak hayaller
örgü örmeyi bilsem

bir hırka örerdim Nevşin
kimsem yok diyenler sendika kurmuş:
Sahipsiz-Sen

Şiir kendi kendine olan bir şeydir bir rüya gibi
düşsellik orada bir zamk gibi yapışkan
Ece Ayhan neden söz eder
kız kulesinden bir grev çivisi gibi
sayılmayan, altta kalan, yok edilen her şey
kurcalar içimizi de ondan

Ben uzun bir şarkı duydum elleri keman
onu şimdi size çalacağım sonrası orman
ki doğar bir orman insanın içindeki
bulanık sudan

Son Savaşçı

Hayatta değil savaştayız
başka anlamı yok bu yorgunluğun
biz yaşadığımızı sanıyoruz ya
aslında ölüyoruz ağır ağır
bir şeylere anlam vererek
kalır diye belki bizden sonraya
bedenimiz kanlı bir muharebe
pervazdaki çiçekler gizliyor bunu

Hayatta değil savaştayız
vücudumuzda ok yaraları
keskin nişancılar her yerde
sürünmeye bile mecalimiz yok
kalabalığa karıştığımız her an
yere yığılıyoruz oracıkta
ağzımızda köpük
kurşun, kükürt, siyanür
kitaplar, kahveler gizliyor bunu

Hayatta değil savaştayız
bu yüzden bu kadar zor uyumak
bu yüzden uyanmak bir işkence
rüya görmek, öğle güneşi altında bir sedirde
çalışmak, kitap okumak, bir şeyler öğrenmek
şarap, tarçın, tezvırat hepsi
lm gizleyen birer maske
kediler ve aşk gizliyor bunu
içtiğimiz ilaçlar gizliyor

Hayatta değil savaştayız
yoksa her şey niçin bu kadar zor
neden üstümüze üstümüze her şey
ve uzun, bitmek bilmeyen
dilimizde raptiyeden bir günaydın
yalan söyleyerek durmadan
yaşıyormuşuz gibi bir labirent
bulvarlarda yokuz metrolarda silik
bir kent gibi varlığımız
sadece glgeyiz belki
sadece gölge olsak da iyi
belki de yaşayan lleriz gizli
kendi cenazemiz gizliyor bunu

Hayatta değil savaştayız
o yüzden bu atom bombası dağınıklığı
o yüzden bu mayın yalnızlığı
atlayalım atımıza haydi, gidelim
Çünkü lm bizi yendi
yaşadığımız belki gizliyor bunu
içtiğimiz rakı gizliyor
ama şimdilik hayat bitti

Balalayka

Sürsün diye televizyonlardaki cümbüş
sürsün diye pazar yerindeki curcuna
sürsün diye bu maskeli karnaval
diye bu şarlatan madrigal
bu tepemizde şarlayan
sürdüler cepheye yoksulları

Sürsün diye bilinçaltındaki fabrika
sürsün diye kakofoni nükleer
sürsün diye sabahları da bu karanlık
sürsün diye yıldırımlar, gök yarılması
sürsün diye ceplerinde para kara delik
koltuklarında pahalı şarap
yataklarında kıvrımlı kadın
coğrafyada petrol ve kan
sürdüler cepheye yoksulları
bir ellerinde kutsal kitap
Magna Carta diğerinde

Sürsün diye beyaz ekranlarda palavra
diye biz bakarken uzaklara
diye ölsünler günde beş on bin
diye çalınırken hayatlar kadınlardan
sürsün diye çalan da patriyarka
diye sürsün dağıttıkları ben kara
götlerini sağlama alıp
sürdüler cepheye yoksulları
ellerinde balalayka

Süngü

Kolumda bir Davut yıldızı
eski püskü şiirler yazıyorum
ben: ötekisi bu dünyanın
Maraş'ta kapısında kırmızı bir çarpı
Mezopotamya'da bir sığınak ırmak
Sivas'ta benzinle yakılmış yarası
kanında bir Ermeni, intiharyan!
ve öykünen Çingenelere

Aklı hep geçmişine takılı bozuk bir radyo
nerede görsem tanıyorum ölümü
ben - İflah olmaz bir devletsiz
kurtulmak istiyorum artık bu ölümü
kurtarmak istiyorum artık bu ölümü
bu ölüm geldi orta yerime oturdu
Dersim'de bir mağara süngüsü
bebeğini boğmuştur annesi

Çok uzun sürdü hayır demeyi öğrenmem
kurtulmam korkusundan babam şimdi bağırarak
bütün iktidarlar erkek bütün erkekler iktidar
ve tersine Golyat ben karşılarında ipince
ve gidip gelmek bu iki salıncak içinde
- kambur ve cüce
bir savaşta yandı yüzüm, dayanamadım
bir savaştan yontuldum, ne yaparsın, çocuktum

Bir Kadın Sevdim Ayakları Çocuk

Dünya kıpkırmızı bir salıncaktı
o denizde bir ada, bana bir soluk
bir kadın sevdim ayakları çocuk
patikler ördüm battaniyeler sımsıcak

O benim ev sahibem ben ona konuk
çamaşır astık beraber, ıslandık
merak ettik ne işe yarar bir sendika
merak ettik ne işe yarar bir sanduka
anıları katlayıp koymaktan başka
oysa şimdiydi hayat naftalinden uzak
baharatlar ektik yemeklere
rastgele açıp okuduk: Şeyh Galip

Bir kadın sevdim ayakları çocuk
kuş günü örtündüm kış günü bozuk
anlam avladık yurdumuz cihan
başkasını sevdim kızmadı
döndüm ona ben de evimmiş gibi

O beni sevdi ben ona yokluk
bir gece ansızın soyunduk
aynalar aynalar da soyundu
bakakaldık karşıya, karşıısı yoktu

Zihnim alabora kalbimde çokluk
elimde kabristan çiçekleri
bir soba gürüldüyor arka odada
babaannem ölmemiş, hâlâ hayatta

Bir kadın sevdim ayakları çocuk
ısıttı beni nefesi, ellerim soğuk
kesti tırnaklarımı konuştum
affetti beni kırıldı çember

Çırılçıplaktım ben çırılçıplaktı o
durmak nedir bilmedik, yorulduk
neye yarar ki ölümün kamçıladığı hayat
arzın merkezinde macera

Çay içtik, trene bindik, uçaktan korktuk
çoğaldık, ne yapalım bulanmıştık aşkla
bir çocuk karaşın sayılmaz pek

Gözyaşlarımı sildi beni öptü
hiç durmadan yürüdük
gittiğimiz yol bizi incitti
bir kadın sevdim ayakları çocuk
koynu sitare bahçesi bahçede bir gülden şelale

Ağzımda Bir Deprem

Richter ölçeğinde sıkılıyorum
apağız bir vaziyetteyim çatlaklarında derinliklerin
herkes bana bakıyor, hoşlanmıyorum
bu kadar çıplak görünmemeli insanlar
ki kıyamet gibi görüyorum her şeyi
bakmıyorum ama görüyorum,
bu çok fazla geliyor bana
damaklarımdan taşıyor dişlerim yutkunamıyorum
hasta oluyorum işte tepetaklak ağzımda cam kırıkları
bir dur diyen çıkmıyor soyunayım, soyunsunlar
her şey havada uçuşuyor son sığınak akıl
paramparça ediyorum onu
ona saldırıyorum deminsiz
neyse ki görünmüyor içim kat kat giyinmişim
neden böyle ağıza kesmiş bir sessizlik, gizliyorum
herkesin oluverdiği uçurumdan aşağı
birinci kat ben çünkü ikinci kat intihar üçüncü kat siz
nereden geliyorum, kiminle konuşuyorum hiç kimse:
yetmiş yedi dilde konuşayım ama görülmesin içim
ki bu mümkün değil
konuşan ele verir kendini, silmeli insan
dudaklarını yüzünden ve gözlerini
şarap içiyorum durmamacasına
dinini yitirmiş bir fener
kendini aldatıyor güpegündüz, susuyorum dipsiz

varılacak sığınak yok artık,
kadınlar yok, eksik bir bedendeyim giderek
ayağım aksak, kolum kesik, şah damarım hareketsiz
düşünülmemiştir böyle bir yaşamak
bıktım artık köprülerden

ülkeyim ben istila altında bir Afganistan
haydi bana sarılın başkenti Kâbil
bir ağaç olmayı bile beceremeyen ben
gelip tıkasın boğazınızı
ölüleri topladım deltalardan
sonra saydım hepsini tek tek
gölgeleri eksilttim güneşleri yıkadım
örtündüm sonra hepsini
her şey yandı Hindistan yandı
burnumdan geldi
içtiğim tütün içtiğim esrar içtiğim rakı
Richter ölçeğinde sıkılıyorum bir ben vardı
düşmeyen
işte onu düşürüyorum rahmimden

Terliydim Sırılıklımdım Her Şeyi Duymaktan

Bazen de işte bir kulaktan ibaretim
yorganım elyaf masmavi bir pazen:

fakir bir ağız

çürümeye başlamadan dış etim henüz
yayılmaya başlamadan içimdeki koku
terk edilmiş istasyonlar kadar Turgut
dağılmış pazar yerleri kadar Edip
ve üzerinde yürüdüğüm uçuruma gerili ip
ve cinlerin bastığı evi küçük İskender'in
ve kesip attığı kulak Van Gogh
anlamı sildiler kafiyei söktüler
savaş açtılar ve fakat yetmedi güçleri müziğe
bir körfeze sığındık aceleyle çünkü sesimizi gizleyip
terliydim sırılıklımdım her şeyi duymaktan
işitmekten içinizden geçen her sesi
kulak kesildim pürdikkat kulak kesildim pürneşe
dedim ya bir kulaktan ibaretim bazen
yastığım gergefli, uykum saten, eşğim düşük
rüyadayım tekrarsız günlerden damıtılmış
kan içindeyim kaşınmaktan kanaviçe
kan içindeyim Kraliçem
kan içindeyim ey sergüzeşt
kulaklarım dupduruyor yerlerinde

Gurur Çiçeği

Yaslı bir bahçe siyah mı siyah
görmelisin! Parmaklarımı uzattım
döktü yapraklarını!
gam çiçeği, en derin yakasında

Kırmızı dudak elma kabuğundan gecelik
dişlerinden dökülmemiş bir rüya
kim bilir ne sırlar saklardı uykusunda
odası yoktu ki
görmelisin! kıpkırmızı bir kara en gizli yarasında

Kuşkusuz açtı da köpek tabiatlı atlar gibi
itaatte kuvvetli, çevik, kasları gergin bir karın
en az bir tayınki kadar
ve uzun ve kalbine yaşamaklar
taşıyan damarları vardı
geniş omuzları kalın bir sırtı
gurur çiçeği, alışıktı
başkalarının yükünü taşımaya
her gün biraz daha benzedi
çürük bir duyguyu onarmaya

Gurur Çiçeği!
dimdik dururdu başı iki dünya arasında

Bütün Turgutlara Bir Cemâl

Sen beni sevsen ne olur bir Turgut
kalkar mezarından
ben menekşede bir çaydanlık-
indiririm hüznü şemsiyemden

Gelir adadan ak pak bir deli Cemâl
gümüşi denizin üzerinde açık mavi bir sandal
bir isim yazılmış karanlık boyalara düşkün
şimâl yıldızlarından, misal a, Hayâl Hanım

Yavru bir ağız yapıştırırım kolonyalara
ciğerlerim yıkanır
kör sabahta ayaz duşlar alırım martılarla
açık ederim kendimi
tekrar bakılmayacak kadar

Kars'ta demlenen bir çay bile gelir soğumadan
sana hiçbir şey sormam her şeyi cevaplarım ama

Yedi iklim yaz, kış sobasında sıcak bir çorba
mandalina kokuları yayılır bem ve beyaz teninden
ve tersinden sorarsın bir gün o' haklı
ve kindar soruyu
ne çıkar sen beni sevmesen, kim ne kaybeder?

Kim niye diriltsin Turgut'u hem, kim niye istesin
örölmüş bir saç gibi yoksunluğu
niye sevilsin bu kadar koyu yaşamaklar
bu basit gepegerçekleri
kahve var kopkoyu sevilen her şey kadar
kahve içelim, duruluruz belki biraz

Türkân! Diyorum Sana Benim Filmimde Assolist Olur Musun?

Başak Ayana'ya

Yetmedi mi artık bitsin bu ayrılık
bu uzak eller bize göre değil
bu yeşil özlem bu sarı bulut
gördüklerimizi unutup bismillah vira

Sen benim uzağımsın sen benim yakınım
bir şehre bakakalmışım gibi sihirli
tahta bir sandaldım ben bir adada belki
salınıp durdum, karaya çektiler, boyadılar
bu dirim bende kaldı, bu seni sevmeler labirenti

Kendimi affediyorum huzurunda
yamuk bir adamdım ben
içini avucunda taşıyan ve avuçları hep terli
sağ eli hep kalbini okşayan
süvariyydim, güvercindim lacivert geceleri
tiril tiril esvaplar giyerdim güneş başımda gezer

Cehennemler dolaştım, şanslıydım
patlamadı bastığım mayın
saklı değilim artık kendime
yüküm dünyaya yakın
öyle çok yendim ki kendimi artık
yenemez kimse
çözölür saçlarım ıslak tütünler gibi sana söz
dağınık bir ordu kurarım kelimelerden tersine

sana söz incirin sütü, cevizin içi sana söz

Daha denizler var bahsetmedik
tuz var, ekmek var, sonra yara
ekşimiş bir kabuk gibi buruk gözlerimin içi,
içi ne orada bir çalar saat
Türkân! diyorum sana
benim filmimde assolist olur musun?
urbam çok eski, adıyla sahtiyañ
sanıyla bir kısrak yontulmuş
gemiler, göller, denizler hep dağlarına kavuşmuş

Yetmedi mi bu ayrılık hadi barışalım artık
barışalım yaşasın o eski köşk, o sahici
buhran ve derme çatma kıtlık
bırakalım yaşasın, biz sarılalım
dar köprü geçimsiz vakit
sağaltalım bizim olan ne varsa, çoğalalım

Hepsi Bu

Derin bir uykuydu uyandığım
gerinen bir gök, bulaşkan bir sıvı
kuş cıvıltısı durduk yerde
Sait Faik Türkçesi, elifi elifine

Oturmuş kahve içiyorum
bir garson beni seyrediyor
dünya diyorum, tekinsiz,
sevme yeri değil

Aylar sonra ilk kez gülüyorum tedirgin
demek iyileşiyorum demek kuruyor
tiksintinin içimdeki ucu

Korku var ardımda dilinde ölümün tadı
aydınlık bir koku kalmış sakalımda trajik
kalabalık bir tabut omuzlarda
epik bir ölüm, hasbelkader
başucumda tesadüf

Görölmeye değerdı doğrusu
yemek yemeye hazırlanan
adamın mutluluğu
diyecek yoktu keyfine
beni uğurlayan garsonun
günlük güneşlikti penceresi
dünyayla barışanın

Bir kız çocuğuna sarılıyorum
o kara tahtanın önünde
ellerim hem beyaz hem kirli
ne suçluyum ne masum
kafam karışık kâinat kadar,
kâinat kadar karanlık
ışılıtlı kâinat kadar, hepsi bu

Kadrajda Ölüm Bir Bahçe

İrlanda, Filistin, Galiçya
ben bu dünyayı sevmedim
benim dünyam başka

Ben her gün ölüyorum çünkü
betonarme bir mezarlığın gül bahçesinde

Kurudu anlamın kanı
heykelleri devirdik
sırtını döndü coğrafya
trenler kalktı durmadan
katar katar öç taşıdılar

Her gün ben ölüyorum zaten
devirirken kum saatini
ölüm bir göçe kadran

Çözdük yularını atların
tarihe sürdüğümüz atlar
geceleri konakladık
düğüm attık denizlere Ceneviz
bir gemi koparmış geldi halatını
bütün Bedeviler denizci
bütün çöller eksiktir artık

Ölüm bize her gün geliyor çünkü
ölüm hep aynı elbise

Yosun tutmuş taşları
yemyeşil bir orman bazen
kulağımıza üflen en isim
gökyüzünde çalan çanlar
ölüm demek olmamalı yaşam ya
her gün ölüyorum azar azar
ölüm bir labirent, ölüm bir makine

Bir gölün eksilmesi demek bu
karanlık bir kader
herkes yaşar ben ölürüm
çünkü ölümden başka derdim yok evimde

Köprü

Nasıl ahenkle çıkabilir ki sesim
ölüm kırbaçlarken beni
o eksik gramofon çalarken her yerde
nasıl dans edebilirim
ölüm kırbaçlarken beni
ben: ardında bir ahşap fayton
ben: tuttuğum fukara defter

Bir milyon göz var üzerimde
ne yapsam yanlış - bitmeyen çile
unutmuşum anneannemin ördüğü hırkayı
duvarların önünde alfabem bozuk
misafirim, ağırım, kendinin körü
cüceyle kambur arasında
yağmalanmış bir koy, bir pusula
sapsarı bir istasyonun adıydı yalnızlık
reddin cebinde taşıdığım mendil
bir dil sürçer kendi kendinin akvaryumu
oramdayım ben düpedüz ve arzusu mor

Nasıl sevişebilirim
içimdeyken incecik bir ölüm
ölüm ben'de uzun bir köprü

Afrika'da bir Nil

Uzun yürüyüşlere çıkacağım orada
orada, uzun süren ülkesinde gökyüzünün
su kanallarının yanında
kulaklarımı patlatan sesleri yüksek
hızlı trenlerin -aldırış etmeyeceğim
sisli bir sabah tarayacak saçlarımı
yeşil bir gül açacağım sahte cennetler
aklımda Nil, canlanırken rüya
herkeste bir acele, bir telaş
bir ben büsbütün

Uzun yürüyüşlere çıkacağım her sabah
hesaplaşma kapanmış
öylece bırakıyorum eşyayı bir elimle –
diğer elim Nil'de

Sisli sabahlar, yeşil bir park, batmayan güneş
arkadaş yok, eş yok, dost-sevgili hiç
bir ben olacağım bir de kafamın içi
iki ayrı insan gibi - kaldı ki
her şeyidir bir insanın kafasının içi
sökülmüşse hele bütün paslanmış çiviler,
içim genişlemişse
içim rüzgâr içim selim tek başımayım çünkü
-bütün gemiler cüzzam
bütün oluşlar ecinni

Uzun yürüyüşlere çıkacağım orada
dağların ve ağaçların arasında
ırmaklar, göller ve anne deniz
rüzgâr, yağmur, yıldırım ve uçurum
ve mezarlık

belki param olmayacak, kitaplarım da
ama huzurum, karmaşam, coğrafyam
kafamda bir harita, yeter bana

Uzun yürüyüşlere çıkacağım her sabah
bana miras kalan ne varsa sırtımda
ne varsa bırakmak istediğim bir avuç
çarşaf çarşaf dinginlik
çok uzaklardayım yetişmeyecek sesiniz
ister gökkuşakları, balıkçı teknesi,
tekinsiz gece
ister vakitsiz hayat, yani ölüm vakitsiz
ben gideceğim, siz gelemeyeceksiniz

Neruda'da Bir Pablo

-Yaşar Doğan'a

Bana bira ısmarla Yaşar iyi değilim
parasızım, keyifsizim, düşlerim bozuk
hatırla gençliğimizde yanan semaveri
beni yıka, sarılsın bana o uzaktaki çocuk

Gece gündüz sokaktayım adım başı saat
adım başı virgül adım başı nokta
kimim diye soruluyor cevabım yok
beni kurtar, beni avut, beni yont, beni başka

Nasıl geçti bunca yıl hafıza mı dayanır
ben akvaryum ben balık ben katran
üzülüyorum işte üzülmekse mesele
tekrarlayıp duruyorum galoşlar giyip
tekrar: o büyük tiranlık

Araladım bütün kapıları belki gelir diye birisi
bozuldu arkadaşlığım dağlarla, aşka düştü kış
nereye vardı içimdeki bulantı söylesem ayıp
kelime oyunları, süslü kemerler,
Hasankeyf gibi kayıp

Bana bira ısmarla Yaşar kitapsızım
ardımdan geldi cenk meydanında
koyduğum atalarım
barut nasıl kokar bilmem ama bilirim
neden koktu Zosima
varsa yoksa paradoks varsa yoksa cehennem
ve, lütfen, koru beni, Attilâ İlhan'a benzemekten

İlan-ı Arkadaş

-Aslı Açıkkele

Herkesin kafasında taşıdığı cehennem
düşerken peşine
öyle güzel açıyordun ki içini bakmamak olmazdı hiç
benim içimde böcekler örümcekler
senin yüzünde beyaz bir inci

Aşkın kıyısında yetişen çiçekler nasıl kokar
arkadaşlığın kıyısında çocuklar nasıl
neresinden taşınır bir acı - birbirine benzemek
doğmak bilmeyen bir çokluk sancısı

Aynı yolları mı yürüdük beraber
ayaklarımıza dolaşan prangalar
kulaklarımız sağır oldu şangırtıdan
tanrıyı ve şeytanı gördük birlikte
izledik, kimseler bakmadı bizim kadar
kimseler izlemedi bizim kadar
gördüklerimiz bizi büyüttü
alacalı bulacalı bir bahar aksanı

Her şeyi görmenin bedelini ödüyoruz
aşkın ve arkadaşlığın komşuluğunda
sen o kız ben o çocuk muyum hâlâ
büyüdük ama geçmedi o budayıcı kavga
geçmedi o çarmıh, ölmedi o İsa
arkadaştık bir duvarda asılı kaldık
adlarımız boyandı beyaza

Taşıkardi

Annem saçlarını boyatmadı
teyzem öldüğünden beri
biz zaten ailecek yitirdik evimizi
teyzem öldüğünden beri
sığamaz olduk balkonlara çocuklar hızlı büyüdü
ne zaman bir araya gelsek teyzem sanki hâlâ diri

Yarım kalmış bir cinayetin tütsüsü sindi
üstümüze bir yasın celladı
günün ilk sigarası keyfi yerinde,
unutmuş suçunu, belli vesselam
ölüm esrarlı bir giysi ve yurdu hepimizin
onu ansızın hatırlamak
ölüm sadece çocuklara mı yakışmaz?

Uzarlara bakıyor kitaplar okuyan biri,
huzursuz biraz
Marx o kelimeyi öyle kullanmadı diyor, yersiz,
bakmayın siz ona, filozoflar dünyayı değiştirdi
oysa rengârenkti alaimisema
şimdiyse dipsiz bir kuyu
burası bir iç ses tımarhanesi
burası bitimsiz bir acı yokuş

Cenazeler taşıdım, toprağı kazdım, gömüler buldum
geçmedi elimdeki koku
yakından bakan herkes beni tanıdı
bir gün daha silindi takvimlerden
hey, dedim, ölüm giderek yaklaşıyor, taşıkardı

Filkete

Ne çok özledim seni günah değil ya
dilimde kahve taneleri, fincanım kapalı
esrara bulanmış bir hayat geçmişte protez
sisli sabahlar, gökyüzü renginde ağaç
su renginde büyü
mora çalan eti erkekliğimin tekrardan
- yakamda bir filkete:
nedir bizi iliştiren şey sonsuz ölüme?
bir falı yaşıyoruz işte terliyor avuçlarımızın içi
bir nehir, bir göl, kıvrım dolu bir sokak
ama bu sokak daha o sokak değil

Aklımda öylece duruyor geçtiğimiz şehirler
gezdiğimiz mezar, baktığımız resim
ölmemiş anneler labirenti hafızada dipdiri
ne kadar tuhaf şey benzemesi
bir ülkenin bir ülkeye
ellerime sığınıyorum, seni hatırladıkça
ellerim göçebe
düşen yağmur tanelerini bilsem bile
gözyaşına sayıyorum biten bir mevsimi
öpüyorum seni uzanıp
azıcık şiir yetmez mi bize?

Çocukluğumu anlattım sana boydan boya oyun
yaşlandım artık yasak bana pekmez, bana reçel
boşuna değil kalbimdeki bu ağrı - bana sevinmek
soruydum aklım çengelimde asılı
ne çok özledim seni yoksa günah mı?

Üzünç Kuşu

canım kızım Eflâ'ya

Kalbimin üzerinde
bir özlem kuşu
hayat bize hasret
biz ölüme komşu

Kalk dolaşalım suların geçtiği yerleri
bir elimizde ılık kalbimizde kapkara bir ağrı

Seviyorum seni, köprüler geçerken
olduğum ve olmadığım arasında
beni yarım olmaktan kurtaran
ve beni hep yetim bırakan

İnleye inleye uyuyorum geceleri
peşimde ejderhalar rüyalar
senin göğsünde açan gül
odamı dolduran rayiha

Ben ölü bir adamın hayatını
üzerinden çıkarmaya çalışan
çaylak bir terzinin hünersizliğiyim
elime iğneler batıyor ve
sigaramı yakarken yakıyorum derimi
yirmi yaşımdan beri intihar çalışıyorum köksüz
ve sana tutunuyorum şimdi
acaba ağırlık ediyor muyum diyerek
seni bırakmıyorum seni tutuyorum mütereddit
salt senden öğrendiğim için sevmeyi
ben de seni seviyorum
dedim ya, köprülerden geçerek
üzerime bir ırmak örtüyorum
güneş daha doğmadı ay hâlâ müşterek
derin bir nefes alıyorum yani derin bir ağaç söküyorum
evrenin ciğerlerinden
ne zaman ki som bir ağırlık olur beni sevmen,
bana söyle
bırakayım kendimi boşluğa
senin ayak bileklerinden
beni unut, beni yurt, beni sakla
tırnağın taşa değmesin, yeter bana!

Baraka

Katlanamıyorum artık insana
ne sevgili ne arkadaş
kavgalıyım küçük mutluluklarla
herkes evine ekmek götürüyor, biliyorum
ama en çok ben terliyorum
dünyanın suyu mataramda

Söylemek yakışık almaz geçtiğim acı ırmaklarını
kimseye dargın değilim çokça kırılmış olsam da
biraz tütün biraz kahveye
sevebilirim dünyayı büsbütün
adım ne bilmesem
ayaklarım neden böyle yaralı, onu da

Ne kaldı etrafımda kırıdıktan sonra
büstleri ve çalar saatleri
bir zangoç bir ben bir de çan ne sanmıştınız
yüzerek geçtiğimiz denizler genzimizde
biz en çok tuza benzedik farkındaysanız

Kimiz biz kimiz biz kim
kendimi öldürsem bir ben daha sükün ediyor
yedi sene dört iklim
yıllar sürdü içimdeki enkazı kaldırmak vardığım yer
Karaköy'de balık ekmek Samatya'da lunapark

Bugün Yoksulluğum Başladı

Bugün yoksulluğum başladı
bugün masaya peyniri az koydum
biraz zeytin biraz pekmez
param yoktu parklarda oturdum
bana benzemiyordu yüzüm
insan yoktu, fikre tutundum

İndirdim şiir dolu kavanozları
hiçbiri ben değildim hiçbiri o
yoktu kimse konuşacak
oysa benim sevişesim vardı
harflerle- başka neyim var?
tiril tiril bir ölüm bekler karşıda

Bugün masaya peyniri az koydum
az koydum kahveyi kahveye
az buldum beni yaşamaya
yabancı iskemlelere oturdum
yabancı masalardaki
ırgat çarşısında taksit mangaları
ölmek desen gırla
acıyla gönenen ruha tutundum

Aşklarımı çıkardım unutuş bakracından
kovaladılar beni en yalaz yerlerinde
açtığım gülle
insandan kaçıp hayvana tutundum
önce bahar gelir meğer sonraymış hayat

YÜRÜMEK İSTEYEN AYAK

Yürümek İsteyen Ayak

'98 tarihli kitaplar eskimiş
eskimiş de demek gençliğim
hedefsiz kuşsuz bir sapanı tutup
Aylin'i bekleyişim Vezneciler'de
geçip giderken yalı mahallesi
hayatımın içinden dosdoğru
büyük memeler yaslayarak dudaklarımın arasına
Bakırköy'de elleri dolduramayışım eskimiş
silkelenişim herkesin geçiverdiği köprüden
büyük bir ağ'za doğru
erkeklikten uzayan sakalım
şimdi otuz beş yaşında oluşumun
demek lüzum aylarında derlediğim manzume
o yakası kalkık pardösü, alkışlar
ayağымda incelmekten lastiğe dönmüş deri
iç bir yanını dolaştığım yüzün güzelliği
demek benim art niyetsizliğim hepsi
hepsi eskimiş

Şimdi kanlı canlı bir yol uyansa da önümde
yürüsem bari ben de üzerinde

Kırlangıç Yokuşu

I

Bir yol yürüdüüm sabahları
hem umutlu hem umutsuz

Dik yokuşlar doğurarak
hem güneşli hem bulutsuz

Bembeyaz bir imkânsızlık
gözlerim içinde apaçık
yemyeşil bir hüküm
verilmiş güzelim üzerinde

Biz üç derviş otururduk bir kayıkta
saçlarımız ağarmış
ürkmüş duyguları toplardık kıyıdan
ağır bir yanaşmaydı bize kış

Kar yağardı kalbimize
kar yağardı kalbimize
kalbimiz diri ve sıcacık

II

Siz hiç âşık oldunuz mu bilmiyorum ki
yolunmuş yapraklarını bir çiçeğin
gerisin geri yerine koyup

Tuz basmışsınızdır muhakkak bile isteye
kalmış bir yaranıza açık
çağırdığınız herkes koşmuş
ben kalmışımdır sırtınızın yokuşunda

III

İki ateş yaktım biri orman biri sır
dağıttım duman kendimi bir elimde ayna
ötekinde sır

Rüya dolu bir eve girdim avlusu beyaz
başladığım yere döndüm
bir uzun bozkır kalbimde

Tutuşturdum otlarını
giderek yaklaştı
yavaş ve ağır bir dev

Söndürdü yangınımı, söndürdü

IV

Ateş ustası olması gerekir insanın
kendisini tutmak için

V

İlginç, dün kanatları vardı bu yokuşun
bugün sessiz
herkes yürümüş ama hayret,
kimse durmamış üzerinde

Uzanmış doğru hem aşağı hem yukarı
bir adam durmuş üzerinde beynini kaşır

Taşır mı bacaklarım beni yukarı
yoksa kendiliğinden iner mi kuyu
inmekte mi yokuş çıkmakta mı
bir alageyik düşmüştür kışın pençesine

Bir kuşa özenmenin neresidir tuhaf
söyleyin bana
bir kuşu ötüşmenin yuvasız
söyleyin neresi yavan

VI

Deniz gibi bir evdi kabuk ağaçları vardı
sessizliğini uzun süre unutmadım

Adımladım yollarını küçük yokuşları vardı
küçücük, taştan bir meydan

Gidip gelirdi bir deli selvilerin altında
sallanırdı derviş kayığında yas çocukları
boyunu kırık hayaletlerden korkar
duvarlarında Rum çatlakları

Soğuk rüzgârlar eser bir vapur
yanaşır iskeleye incecik
sen de uç git ey kırlangıç
karşı kıyıda kanat çırp

Bir sevdiğim var orada yüzü
sabahlardan beyaz
bir türkü dilimde ey kırlangıç

İçim nasıl sıcacık içimde de bir kırlangıç

VII

Aynaya bakıyordu esmer kuş
incecik tüyler yüzeyinde
geniş bir duman soluyordu genzi
tanrım, hayat ne çekilmez düş
batır etime haydi ruhuma soğuk bir duş

Böyle çıktım hayat kapısından
yaşanacak ne varsa ardımdaydı
ve ben önündeydim yaşayacaklarımın

Böyle geçtim ölüm kapısından
kırık boynumla kırk gecede
ve geçemedim aşk kapısından
bir cücenin zihni hep dilimde kekeme

Ağaç Baston

Yaz geldi ve ben hâlâ şairim
Kadıköy'de bir labirentte
her odasında kaç kişi

Babasıyla hiç tavla oynamamış
ve sonra emek hayaletleri
eski bene benzeyen bir yüz aynada
bileklerim içinde kan

Göklerde bir yerde olmalı güneş
gecede bir yerlerde ay
ve yakamda savaş yıldızları
ne ben sandığınız gibi biriyim
ne de siz sandığınız kişi

Benim işte her şeyi yarım bırakışım
kendime öğretmek için ölümü
kendimden öğreniyorum hayatı
katlanamıyorum kendimi tanıdıkça
kokmuş bir balıktan tiksindir gibi
önümdeki ıslaklığı kayıyor elim
bir şiirde bulanıyorum sonra zihnimi
faytonlar, tüneller, sis çığlıkları
bırakıyorum bastonumu yere
dokunduğu yerde huzursuz bir çiçek
armalar, bandolar, geyik yaraları

Sarkaç Yaya

Ağır bir sarkaç
ata binmiş karınca
solunda yalvaç kum
sağında dağ dolusu eşkıya

Umut ordusu bakaya
bi' gül işler bi' kanca
üzerinde gül semavî
altında gümüş sema

Arasında tik takların
uykusuz atlar salınan
varır ha varamaz sürüp gider
kalmıştır bir ağaç sarkaç yaya

Sabah Sabah Karanfil

Tütün sarmış içiyorum, rüyadayım karanfil
sabah olmuş herkeste bir acele
sabah olmuş fakat gece daha sürmekte

Kekeme bir aşktı bulandığım
tangırdayan bir sevda
tutkal ve alışkanlık
söküp sürdüm sabahı ellerime

Ellerim bir sandalın küreklerinde
dışım mavi, içim mavi, başım mavi
balık yiyorum dilimde deniz
denizi tadıyorum dilimde tuz

Dünya ferah dünya güzel dünya yaşanası
bir kuşu tutup yağmalıyorum - bir kuş güneşe karşı
öyle üzgün öyle üzgün ki
kalkmıyor içindeki limandan hiçbir gemi

Bakır Kuru

Siz hiç düşündünüz mü hey
gemilerde balıkçı olmayı

Düşündünüz elbet kim düşünmez
yeryüzü oyuncak gibi ellerindeyken

Bir işe yaramıyorken gene gördü ilaçları
kalbine diken takılmış bir sevme

Bir esmer umuttum bir kuru bakır
bakmayın öyle içten güldüğüme

Cinalem

Bir alageyik düşmüş kışın pençesine
kalbinde bir usta yarık

Yarım halkalar çiziktirmiş gergedan
arzunun toprağında bir deli kırık

Delirip gelmiş kendine
belinde kısrak taylor saklayan
bir eski mukaddime

Sorar ha sorar cinim
arasında bu ciddî yüzlerin
ben aslında kimi gezdirmekteyim?

İspinoz

Ermenek'te usta ölmüş babası
kalbinde kocaman bir nasırlı yan

Olur olmaz atmış olta fistanını savurmuş
öylece geçmiştir delikanlı sokaklardan

Yoksunluk taslamak 'çin fazla zengin
mahcubiyet tezgâhında gururlu
kaçışı yok, bir kadının kollarında ölecekti
tığ-ı teber şah-ı merdan

Hem kim yalnız dayanmış ki ölüme
sürmüştür atını cenge
hayattır dedikleri
kanımda o tuhaf büyü, ispinozyan

Maraş Ağıdı

Mahallede dolaşırdı
kapısına çarpı konmuş çocuk
korkusundan kekeme
gurur gezdirirdi göğsünde
bol fiyaka hafif neşe

Gelip dururdu kunduracıya
gider dururdu garip
bilmeceler çözdüğü aklının
tuhaf işli zarif kancada

Elleri eksik çocuklarla birleşmiş
çoktan alışmış yarasına

Ölüme Saygı

Bir sıska derviş
oturur bağdaş
önünde çile

Bir saka mahcup
hoşnutsuz evinden
kötü dualar eden gizlice

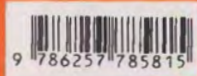
Sığınır mecbur meczup
körü kendisinin sabahlara muharip
iner bağır yaka karışık
geniz sema bir cümbüşten

Kim ne dersin desin
karışmak güzel şey
kim ne derse de
birazdan vurulur Albatros
incelikli yerinden

Ben Barış Yıldırım, sayıklayanların şairi
intihar çalışırım yirmi yaşımdan beri
hani eksiktir ya her umut biraz
her sesi, her albümü, hasarları büsbütün
bir kez de ben yıkmak isterim ve kusmak

ISBN: 978-625-7785-81-5

EPONA
geniş kütüphane

epona: 72 / terrarium: 7

eponaakademi.com

   [eponakitap](https://www.facebook.com/eponakitap)